

[Vagn Bro.]

er handlet urigtigt fra ambassadørens eller hans medhjælperes side. Det bemærkes herved, at bevisbyrden, når påstand står mod påstand, må påhvile klagerne.“

Men så følger ombudsmanden til:

„Med henblik på fremtidig praksis i bistandssager har udenrigsministeriet, uden at tage stilling til studenternes klage, omkring 1. marts 1960 indskærpet samtlige danske repræsentationer i udlandet at gøre deres bedste for at undgå — berettigede eller uberettigede — angreb og i bistandssager hellere at strække sig lidt længere, end hvad instruks og regulativ påbyder. På denne baggrund giver nærværende sag mig ikke anledning til at rette nogen henstilling til udenrigsministeriet om yderligere forholdsregler.“

Jeg opfatter dette derhen, at ombudsmanden ganske har stillet sig bag udenrigsministeriets nye instruks, og det står for mig som noget meget afgørende. Jeg ønsker dog lige at sige, idet jeg som sagt ikke skal kritisere ombudsmandens vurdering af beviserne, at da ambassadøren i Teheran den tredje dag. . . .

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen føres mere sagte.

Vagn Bro: Jeg er som altid enig med den højtærede formand. Personlig fortsætter jeg, hvor jeg slap. Altså, den tredje dag, da ambassadøren havde hørt en meddelelse fra shahen, ringede han til de tre unge studenter og tilsagde dem til at møde i ambassaden. Jeg gør opmærksom på, at i de tre forløbne dage havde ambassadøren endog ikke, skønt man havde anmodet derom, fået set de tre unge vanskeligt stillede studenter. Da de kom, viste det sig, at ambassadøren var blevet tilsagt til landets vejminister, og der var altså ikke noget at sige til, at de tre studenter, der nu var kommet til ambassadøren, måtte vente. Men det forekommer mig ejendommeligt, at ministeren gik gennem sit forkontor uden at ænse de ventende. Nu kender jeg ikke ambassaden i Teheran, og jeg ved, vi har ambassader, der er meget store; men jeg ville dog ligegodt mene, at når ministeren gik gennem kontoret og så, at der

var mennesker, så burde han have spurgt, om det var de tre vanskeligt stillede unge.

Jeg tror ærlig talt, at alle vore ministre, lige fra den højtærede statsminister og hele rækken igennem, hvis de kom gennem deres forkontor, hvor der sad nogen, som de havde tilsagt, ville have gjort en bemærkning om, at de måtte vente. Men det skete ikke; ministeren gik strunk igennem, og jeg synes ærlig talt, at vi, som er med til at bevilge store, kostbare ambassader — og det kan jo være udmærket — vi må også forlange, at repræsentationen i udlandet, ikke mindst et sted som dette, hvor jeg dog nok med sikkerhed tør sige at der ikke kommer så forfærdelig mange danske, som søger om bistand, i sådanne tilfælde træder til. Men som H. C. Andersen siger: når enden er god, er alting godt. Jeg takker for den udførlige redegørelse og takker navnlig den højtærede udenrigsminister for den instruks, der er sendt ud til vore repræsentationer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget tager folketingets ombudsmands beretning for året 1960 til efterretning“,

vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om visse forhold vedrørende gas-, vand- og afløbsinstallationer og dertil hørende kloakledninger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 529, fremsættelsen i tidenden sp. 1398).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Waldemar Laursen: Da folketinget for ca. 3 år siden vedtog loven om autorisation af el-installatører, skete der med denne selvstændige lovs gennemførelse en adskillelse fra lovgivningen om tekniske installationer, der foruden bestemmelser angående gas-,